

Juridisch - Praktisch Artikel
****Sociaal – Juridische Dienstverlening Gewest Brugge****

Echtscheiding na de wet van 27 april 2007: praktijkervaringen.

1. Inleiding.

Het huwelijk is een ‘plechtige’ verandering in de burgerlijke staat van een persoon, zodat de verbreking ervan niet ‘zomaar’ kan gebeuren. Er dienen diverse wettelijke regels gevolgd te worden.

De wet van 27 april 2007 (in werking getreden op 1 september 2007) heeft het echtscheidingsrecht, dat op zijn minst gezegd ‘middeleeuws’ was, grondig hervormd met als doelstelling het aantal vechtscheidingsprocedures aan perken te leggen.

Deze hervorming werd door mijzelf als practicus met open armen ontvangen, omdat een echtscheiding m.i. te lang duurde en dat partijen dienaangaande soms nog jaren gebukt liepen onder de stempel ‘getrouwd zijn’ met een vorige partner, wat hun toekomstmogelijkheden grondig hypothekeerde.

Immers, de wetgever is er van uit gegaan dat als 1 van beide partners, of beiden, uit de echt wenst te scheiden (verandering burgerlijke staat), de ene (misnoegde) partner dit niet meer kan ‘tegenhouden’.

2. Echtscheiding op zich.

Er bestaan thans 2 echtscheidingsgronden : de ‘onherstelbare ontwrichting van het huwelijk’ en de ‘echtscheiding door onderlinge toestemming.

Belangrijk hierbij is dat de notie ‘schuld’ compleet verdwenen is m.b.t. de vraag tot echtscheiding op zichzelf (los van onderhoudsbijdrage). Concreet betekent dit dat beide partijen ofwel na 6 maanden feitelijke scheiding (=officieel op een ander adres wonen) indien beide akkoord gaan ofwel na 1 jaar feitelijke scheiding indien 1 partij ‘tegenstribbelt’, kunnen scheiden.

Ik ben een voorstander van de echtscheiding door onderlinge toestemming.

Een echtscheiding door onderlinge toestemming is geen ‘gemakkelijke’ oplossing, doch wel de **meest menselijke**.

Partijen dienen hun onderlinge disputen (onderliggende redenen van de breuk) opzij te schuiven en de nodige rationaliteit en sereniteit voor de dag te leggen om de overeenkomsten te sluiten, die hen in principe definitief binden.

De vermogensrechtelijke overeenkomst (afhankelijk van het huwelijksvermogenstelsel) dient o.a. een regeling te voorzien voor : inkoop of verkoop van de gezinswoning, onverdeeldheid of niet na echtscheiding, verdeling spaargelden, regeling extra-legale pensioenen, edm.

vb : een schenking van een der ouders aan een echtgenoot gehuwd onder het gemeenschapstelsel, die de echtgenoot integraal in de gemeenschap gebracht heeft, dient bij echtscheiding voor de helft terugbetaald te worden door de ex-partner.

vb : na echtscheiding kunnen partijen overeenkomen dat de gezinswoning voor een periode van maximum 5 jaar (hernieuwbaar) in onverdeeldheid kan blijven om vb. de ex-partner en de kinderen (die geen fondsen heeft om de gezinswoning in te kopen) nog een tijdje in de woning te laten mits vergoeding (helft van de huurwaarde).

De familierechtelijke overeenkomst is nog meer precair, gezien dit het ouderlijk gezag, de verblijfsregeling en de kosten/onderhoudsbijdragen voor de gemeenschappelijke kinderen regelt.

vb : een verblijfsbilocatie regeling is niet noodzakelijk een “week-week” regeling, doch kan een periode van vb. 10 dagen of 14 dagen bestrijken.

3. Onderhoudsgeld / De vereffening verdeling.

De schuldvraag speelt enkel een rol bij het bepalen van een onderhoudsbijdrage wanneer een ex-partner behoeftig is. Ik heb ‘ het middeleeuws systeem van vaststelling overspel, dat nog steeds bestaat, perfect bewijs qua schuld’ nog gehanteerd in de volgende gevallen :

-vermogende partners die bedrogen worden door de niet zo vermogende partner, en denken dat ze bij echtscheiding een ‘win for life’ krijgen, zoals vroeger het geval was;

Los van de schuldvraag, is de onderhoudsbijdrage ook beperkt tot de duur van het huwelijk, dus geen win for life meer!

De echtscheidingsgrond ‘onherstelbare ontwrichting, geeft in tegenstelling tot de echtscheiding door onderlinge toestemming, geen complete overeenkomst nopens de goederen (de zgn. vereffening-verdeling). De praktijk leert dat sommige partijen niet zo diligent zijn, en zo na de scheiding, de zaak zo willen laten aanslepen bij de notaris. De wet van 14 september 2011 (in werking getreden op 1 april 2012) voert een ‘versnelling’ in met betrekking tot werkzaamheden van vereffening verdeling, en dit voor **alle** partijen.

4. Besluit

De wijziging van 2007 (echtscheiding) en deze van 2011 (vereffening-verdeling) zijn **excellente staaltjes van wetgeving**, die in de praktijk het werk én van de rechtbank, én van de advocaat, en het bovenal voor de partijen ‘gemakkelijker’ maken in deze zeer moeilijke menselijke situaties.

Mieke Listhaeghe

Advocaat (www.mieke-listhaeghe.be)

Sociaal – Juridische Dienst Gezinsbond Gewest Brugge